

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte: Petru Ursache

Judecători: Nadejda Toma, Vladimir Timofti

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Vuico Angela în numele inculpatului Scorici Igor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Scorici Igor Sergiu, născut la 24 ianuarie 1984, originar și domiciliat în mun. Chișinău sat. Dobrogea, str. Decebal nr. 2, ap. 49.

Datele referitoare la examinarea cauzei:

1. 07.05.2014 – 06.03.2015 (prima instanță);

2. 15.06.2015 – 18.09.2015 (instanța de apel);

3. 11.04.2016 – 18.05.2016 (instanța de recurs);

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 martie 2015, ***Scorici Igor Sergiu*** a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare, **cauza fiind judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.**

Prin aceeași sentință, a fost admisă acțiunea civilă, fiind încasată de la inculpat în beneficiul părții vătămate Coșman Cristina, suma de 4000 (patru mii) lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că inculpatul Scorici Igor Sergiu la 5 martie 2014, în jurul orei 21:00, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, aflându-se în incinta magazinului „Alimentara”, situat pe str. G. Ureche 10/2, or. Durlăști, mun. Chișinău, sub pretextul de a transmite două pachete uitate de către Coșman Cristina, a solicitat și a primit de la vânzătoarea magazinului Spătaru Oxana două pachete în care se aflau o pereche de cizme din blană la prețul de 1800 lei și o scurtă la prețul de

2000 lei, în care se aflau bani în sumă de 200 lei, iar în total bunuri materiale în valoare totală de 4000 lei.

Ulterior, în vederea desăvârșirii intențiilor sale criminale, după ce a indus în eroare văzătoarea magazinului, precum că va restitui bunurile nominalizate posesoarei legale ale acestora Coșman Cristina, acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, admitând în mod conștient survenirea urmărilor și dorind survenirea acestor urmări, din motive de profit, nu le-a mai transmis acesteia și le-a însușit ilegal eschivându-se într-o direcție necunoscută, astfel cauzându-i ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocat în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

În motivarea cerințelor sale avocatul a indicat următoarele:

- pedeapsa penală aplicată inculpatului era prea aspră;
- instanța de fond a apreciat incorect gradul de pericol social pe care îl reprezintă inculpatul, nu a luat în considerație criteriile generale de individualizare a pedepsei și circumstanțele care atenuează vinovăția inculpatului. De asemenea, nu a ținut cont că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut integral vinovăția, a fost de acord cu judecarea cauzei în procedură simplificată, se caracterizează pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii;

- există circumstanțe care permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și anume: recunoașterea vinovăției, căința sinceră, personalitatea inculpatului, comiterea unei infracțiuni mai puțin grave.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2015, care a fost pronunțată integral la 16 octombrie 2015, apelul declarat a fost respins ca nefondat, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedeau vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, potrivit elementelor constitutive: escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a indicat că instanța de fond corect a aplicat prevederile legale și, în conformitate cu prevederile art. art. 7 și 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea

pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La individualizarea pedepsei, în temeiul art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de fond a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune din categoria celor mai puțin grave, sincer s-a căit de cele săvârșite, este celibatar, nu este angajat oficial în câmpul muncii, se caracterizează mediu, antecedentul penal nu este stins, a comis infracțiunea după eliberarea din locurile de detenție.

La stabilirea pedepsei instanța de fond a ținut cont de gradul de pericol al infracțiunii, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat nefăcând concluziile respective, instanța a considerat că pentru a restabili echitatea socială și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, era necesar de a-i stabili pedeapsa cu închisoare, concluzionând că, corectarea și reeducarea inculpatului era posibilă numai prin izolarea lui de societate.

Ținând cont că inculpatul se afla la evidența medicului narcolog (f.d. 29), anterior a mai fost condamnat, nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, nu se afla pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, a săvârșit o nouă infracțiune aflându-se în stare de recidivă periculoasă, instanța de apel a apreciat că, realizarea scopului pedepsei penale, precum și corectarea și reeducarea acestuia era posibilă doar stabilindu-i o pedeapsă în limitele prevăzute de norma legală, care este privativă de libertate.

Conform materialelor cauzei penale, inculpatul a fost anterior condamnat prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07.04.2011 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (3) Cod Penal, fiindu-i numită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani (f.d. 26-28). La data săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu era expirat termenul de stingere a antecedentelor penale potrivit art. 111 alin. (1) lit. g) Cod penal, prin urmare, inculpatul avea antecedentul penale nestins, ceea ce constituie stare de recidivă.

Or, în conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) lit. g) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave — dacă au expirat 2 ani după executarea pedepsei.

Potrivit art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate, pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi, iar pentru recidivă deosebit de periculoasă — de cel puțin trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

În această ordine de idei, trebuie menționate prevederile art. 90 alin. (4) Cod penal, care stipulează că, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

Contrar argumentelor din apelul apărătorului, instanța de apel a menționat că, prima instanță a luat în considerație căința sinceră și recunoașterea vinovăției de către inculpat reducând cu 1/3 termenul pedepsei cu închisoarea conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

La fel, s-a mai indicat că instanța de fond întemeiat a admis acțiunea civilă înaintată de Coșman Cristina și a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul primei suma de 4000 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

6. Hotărârile instanțelor de fond și apel sunt atacate cu recurs ordinar de către avocat în numele inculpatului, care a fost depus la 13 noiembrie 2015 și care solicită casarea parțială a acestora, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 1 (unu) an 4 (patru) luni închisoare, cu suspendarea executării acesteia în baza art. 90 Cod penal.

În motivarea cerințelor sale apărătorul indică următoarele:

- luînd în considerație contribuția activă a inculpatului la descoperirea infracțiunii, în cadrul individualizării pedepsei, acestuia putea să-i fie stabilită pedeapsa minimă, care în condițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, constituia 1 an și 4 luni închisoare;

- recunoașterea vinovăției de către inculpat și căința sinceră a acestuia constituiau temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal.

6.1. Pe cauză este depusă referință de către procuror care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului declarat din motiv că argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, iar pedeapsa stabilită este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante prevăzute la art. art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prevăzute în art. 78 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, însă critică hotărârile instanțelor de fond și apel cu privire la soluția de individualizare a pedepsei.

Din lucrările cauzei, Colegiul penal constată că pedeapsa aplicată inculpatului (închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni) a fost stabilită în limita prevăzută de sancțiunea infracțiunii incriminate, care, în raport cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și art. 82 alin. (2) Cod penal, constituie doar închisoare de la 1 an 4 luni la 4 ani.

Totodată, Colegiul penal concluzionează că nu pot fi reținute solicitările recurentului privind necesitatea stabilirii față de inculpat a unei pedepse minime de închisoare, odată ce instanța de apel a adoptat o decizie argumentată, cu respectarea criteriilor generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație toate circumstanțele concrete ale cauzei, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, care potrivit art. 16 Cod penal, se consideră gravă, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, care se află la evidența medicului narcolog (f.d. 29), anterior a mai fost condamnat, nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, nu se afla pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, a săvârșit o nouă infracțiune aflându-se în stare de recidivă periculoasă (f.d. 26-28), consecințele

survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

În aceeași ordine de idei, odată ce în acțiunile inculpatului au fost stabilite atât circumstanțe atenuante, cât și agravante (f.d. 48), potrivit art. 78 alin. (4) Cod penal, în caz de concurs al circumstanțelor agravante și celor atenuante, coborîrea pedepsei pînă la minimul sau ridicarea ei pînă la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie.

La fel, Colegiul penal respinge criticile formulate de recurent privind omisiunea instanțelor de fond și apel de a aplica prevederile art. 90 Cod penal, odată ce potrivit art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, **precum și în cazul recidivei**, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică, fapt care a fost just consemnat și de către instanța de apel.

Avînd la bază cele expuse, Colegiul penal conchide că hotărîrile contestate nu sunt afectate de erori de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, fiind individualizată corect pedeapsa, motiv pentru care se constată că recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Vuico Angela în numele inculpatului Scorici Igor împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui **Scorici Igor Sergiu**, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Vladimir Timofti